

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Olivia Ruiz
ÉCOUTE LA PLUIE TOMBER

Copyright © Olivia Ruiz 2022.

Originally published by JC Lattes, Hachette group.

Translation rights arranged through Vicki Satlow of The Agency srl.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04922-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

OLIVIJA RUIS

Slušaj
kako
kiša
pada

Prevela Milica Simić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Mojim roditeljima

Mojoj porodici

Ami

Mom suncu: Ninu

*Ako sebe okružiš zidovima patnje, rizikuješ da te
ona izjeda iznutra.*

Frida Kalo

*To što život nije elegantan ne znači da treba
da se ponašaš kao on.*

Fransoaz Sagan

Prolog

N oć je pala na tvoju zemlju, draga moja sestro. U isti mah i na našu. Poput sečiva giljotine. Pokretom naglim i nežnim kao onaj automatski ples dobro poznate ruke na prekidaču za svetlo. Svetlost. A onda noć. Bez upozorenja. Bez pripreme. Bez bilo kakve naznake da će se to dogoditi. Da se uopšte može dogoditi.

Tvoja ćerka Kali preminula je i ostavila nam Almu, kao svoj poslednji osmeh. Plavokosog anđela. Prvog nakon dugog niza vatrenih brineta.

Kali je izabrala to ime. Za svaki slučaj, kako je rekla u pismu koje ti je ostavila... onom koje je gurnula

ispod mog jastuka pre odlaska u porodilište. Umrla je na porođaju, svesna da bi rađanje novog života moglo da je košta njenog. Iz ljubavi. Iz ljubavi prema onome ko ju je držao za ruku već više od petnaest godina. Iz ljubavi prema lozi žena koje su grozničavo čekale da ona napiše nastavak priče, počevši od tebe, Rita, i naše starije sestre Leonore. Ostavila sam vas pre jedanaest dugih godina. Ne bez muke. Bila je to radikalna odluka. Rizik. Usudila sam se da sve uložim nakon što sam provela više od trideset godina minimalno rizikujući. Ipak, to brzo postaje veoma skupo, sasvim neisplativo, kad dođe vreme da se svedu računi... Te izgubljene godine do kojih mi do tada nije bilo stalo, vidim da ih više neću nadoknaditi kad je Kali u pitanju, i da će mi to zatrovati preostale dane.

Plašim se. Mnogo se plašim.

Čak ni u zatvoru nikad nisam bila toliko uplašena koliko sam večeras. Čak i kad me je Antonio izdao, nisam se toliko plašila tame koja se obrušava na mene.

Tama, ti si upoznala jedan njen deo, Rita, ali tvoja ćerka Kali je isijavala svetlost. Samo je trebalo da podigne ruku i da vazduh oko nje zablista.

Moja Kali, danas nam ostavljaš svoje ruke prepune pitanja „zašto?“. Dala si život. Svoj život. Onda si otišla, ne ostavljajući nikakva uputstva. I eto nas sad, bespomoćnih pred ovim detetom koje treba da negujemo i štitimo umesto tebe.

To je suludo. Neprihvatljivo. To je okean koji preplavljuje čitav svet. Srce su nam progutali njegovi podli talasi.

Oduvek sam znala kako da se uhvatim za neku granu i izvučem, ali u ovom kafeu, u kom se više ni čemu ne nadamo, mi smo usred pustinje. Snaga naših ruku beskorisna je kad na obzorju nema ni senke drveta. Čekali smo Almu kao mesiju, isto koliko i to da vidimo kako ti postaješ majka.

Ipak, ono najgore dočekalo nas je ovog 1. januara 1977. godine.

Gore od zatvora. Gore od mojih prokletih roditelja koji su dali svoju krv da bi se rešili prokletog diktatora. Gore od hladnoće koja nas je izjedala od Katalonije do kampa u Arželesu. Gore nego da je sunce najavilo da više nikad neće izaći. Najgore od svega.

Čak i za nekog ko je video sve ono što sam ja videla...

Kad sam ja u pitanju, čini se da jedna godina sećanja briše prethodnu. U hramu mojih sećanja, mesta postaju sve dragocenija. Navikavam se. Ono što me ipak pogađa jeste mogućnost da zaboravim ono što me je povredilo. Bojim se da neću videti sledeći udarac ako zaboravim na one prethodne.

A ja sam, otkako sam se vratila ovde, zaboravila skoro sve što me je povređivalo. Moj um samovoljno sortira ono što želi da sačuva.

„To je pitanje preživljavanja“, odgovorila mi je Leonora kad sam joj pričala o dubokim kraterima u mom sećanju.

Nema sumnje da nisam izabrala pravi trenutak, jer bi inače bila eksplicitnija. Bio je to odgovor koji je ličio na moje. Ja se više krećem nego što razmišljam. To je razlog zašto sam obišla celu zemlju dok su moje sestre ko zna otkad zaglavljene u ovom regionu.

Vratila sam se, ali uskoro ponovo odlazim. Ovde me više ništa ne zadržava. Počeću od nule, jer znam da svet čuva neku lepu ulogu za mene. Ostaje mi samo da saznam koju.

Od mog mukotrpnog putovanja iz Španije u Francusku, kad sam imala šest godina, u sećanju mi je

ostao samo osećaj hladnoće. I, možda još i više, gladi. Neizdrživ bol u utrobi i stezanje stomaka rukama da bi se činilo da je manje prazan. To je razlog zašto sam sad bucmosta. Zbog tih nekoliko dana muka, uvek pravim zalihe. Jedem pre nego što zaspim. A onda i čim se probudim. Stalno jedem. Uvek pomalo. Nikad se ne zna.

Od roditelja mi je ostala samo muzika. Vesela galama u kući, koja vrvi od čudnih likova s misijom, dok je tajni radio neprestano uključen. Osim tokom praznika kad su se svirale popularne pesme, mešajući se sa kloparanjem potpetica naših svećanih cipela, dok plešemo po pločicama od cementa. Delići rečenica takođe izbijaju na površinu kad im to dopustim, i tiho bruje u mojim ušima, uranjajući mi u misli kao što med oblaže posudu u koju se sipa. Ah! Taj zvuk... Topao. Sveprožimajući. Gust, a ipak tako vazdušast.

Što se tiče ćorke, pamtim samo mirise. Nos mi je potpuno zapušen tokom cele godine, ali mozak mi se seća da je jednom mirisao te vlažne zidove, tu zelenkastu vodu koja boji lavabo, taj metalni miris ispljuvane krvi. Nos mi verovatno više ne radi kako treba jer mi ga je ona kučka Dolores slomila. Nemoguće je

znati da li su ova dva događaja povezana, jer više ne pamtim nikakve datume.

Što se tiče moje najveće smelosti, ostao mi je samo jedan ukus u ustima. Opor. Onaj koji izaziva pečenje od želuca do grla kao refluks kiseline. Koji izbijaja na površinu. Koji iritira. Koji osuđuje.

Šta će mi ostati od tebe, Kali? Do sada mi je ovo delimično pamćenje bilo dobrodošlo, jer je izbrisalo uspomene koje su bile preteške za nošenje... ali danas me to parališe.

Zbog toga što ne želim ništa da zaboravim u vezi s tobom. Nijedno slovo, nijedan zarez našeg zajedničkog života. Toplinu tela tvog deteta koje se hitro privilo uz mene – to želim da ponesem sa sobom do kraja života, a i posle. Bila si mi kao ćerka, Kali. Istovremeno i moja mala sestra. U suštini, četrnaest godina deli me od tebe, a deset od moje starije sestre.

Da sam ostala poslušna mala Karmen *ad vitam æternam*^{*}, ne bih imala čemu da te podučim. Izabrala sam slobodu. Ne pitajući za cenu. Moje sestre bile su

---

^{*} Lat.: zauvek, do kraja života. (Prim. kor.)

zapletene u osećaj dvostrukog identiteta. Ja nisam. Sve od mog dolaska u Marseljet, u kafe tvoje majke i Andrea, više mi niko nije bio potreban da odlučuje o mojoj budućnosti.

Koliku sam sreću osetila kad si mi, dočekujući me, stegla ruke kao da sam ti majka! Bila si moja lutka sa prodornim pogledom. Kad bi se on susreo s mojim, bila sam ispunjena ljubavlju. Ti si bila ta kojoj sam sve govorila, jer se činilo da sve razumeš i da si predivna grobnica u kojoj su pokopane sve moje tajne, sve dok se tvoja mala usta ne otvore i oduvaju nas tvojom hrabrošću amazonke i milošću boginje.

Već znam da ću se uprkos svemu svakog dana nadati da ćeš se vratiti. Guram od sebe nepodnošljivu istinu svom snagom. Ona se ne savija. Realnost nas gleda sa visine kao sudija obmotan svojom togom. Nemilosrdna. Otporna na naš bes i našu tugu.

Mačak Negrito svuda će te tražiti. Dala si mu to ime jer je počeo da se šunja oko tvog kreveta odmah od prvih nota *Duerme negrito* koje ti je Rita pevušila. Poslednji deo rituala pred spavanje, da se podsetimo naše sreće što smo zajedno i što možemo da sanjamo.

Ta kukavica Negrito otkrio je svoju hrabrost tako što je postao čuvar tvog sna.

Zbog tebe, Kali, iskusila sam svu sreću, bez ikakve odgovornosti. Skok adrenalina zbog školskih predstava, kao i zbog tvojih vratolomija na biciklu. Blagost večeri kad si bila bolesna, dok sam pazila na tebe jer je tvoja majka bila zaglavljena za šankom u kafeu. Kakav je luksuz biti tetka... Sačuvana sloboda i bezuslovna ljubav *pichoncita** kojoj pomažem da odraste. Bez pritiska. Nikad ne bih žrtvovala svoj život da bih postala majka. Bila sam previše sebična. I taj stav mi se sviđao ne samo zato što sam se po tome razlikovala od svojih sestara već i zato što put koji su mi one trasirale nije bio za mene, ma koliko da ih je to ljutilo. Zato sam bez razmišljanja otišla sa Antoniom. Ponudio mi je put koji će biti samo moj. Ipak, ispostaviće se da će račun za to biti papreno skup.

Ipak, ne žalim ni zbog čega. Svako od bića koje sam susrela tokom mojih prvih četrdeset pet godina života naučilo me je nečemu. Moja belina morala je biti ukaljano da bi se pojavila, mojoj naivnosti bio je

---

* Golubica, ptičica.